

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fóra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

SA PRIMERA VÓLADA Y SA DERRERA SURADA.

II.

Sa taula donava gòitx: estovayes de granet d'òrdi, nêtes de bugada, com es dia de Nadal; plats d'òbra fina; tassons esmaltats y cubèrts de plata. Y quant Don Rafèl alsá sa tapadora de sa sopera, llavò si que fèya menjera aquell fum espès d'arròs de matanses, y aquella oloreta, baf de Pasco, que fèya sospitá qu'havia posat sa senhora es cap y còll y ses cames des pollastre, dins es bròu. Pareix impossible que totes ses cares no estiguessen alegres, devant aquella taula tan blanca, y devant aquell fum que pujava fènt caragolins y anelles cenroses. Jò ténch per mí que n'era causa de sa tristó es sòl, que sortia y s'amagava per doná sustos á tothom.

Tots quatre comensàren á diná amb sa boca tancada, vuy dí, sense parlá, fins qu'En Rafèl alsá sa cuyera propet d'ets uys per mirarhi dedins. Na Pixèdis allargá també es còll per guaytarhi.

—¿Qu'has trobat rès de nou?

—Es una busca de sofrit: amb aquesta fosca no hey vèuen.

—Tú pèrds la vista, Rafèl, (digué Na Dorotea.)

—Tú y jò ja l'hem fèta, Dorotea; en vení horabaxa.....

—Si jò fós sa téua dòna encara no faria de tú, si veus una pagesa guapa, á boca de sótlera.....

—Amb axò té rahó Na Dorotea, (digué Na Pixèdis.)

—¡Voleu callá qu'hey ha papé blanch! Sempre surt aquesta.....

—Jò també heu som papé blanch, y no crech qu'haja dit rès..... ¡Sabs si jò poria sortí tota sola!.....

Na Lluïseta menjava de cap-de-dént, mirant es vidres de sa finestra. Na Dorotea replegava amb molt de renòu de plat y cuyera es derrés grans d'arròs escampats, y Na Pixèdis donava á sa criada sa sopera per dexá lloch á n'es bollit. Nà sa tia ni sa neboda en volguèren, y En Rafèl, que no poria com-

prende qu'á n'ets altres no los agradás es moniato, s'en menjava un bén satisfèt, quant una retxa de sòl omplí es salé de lluentons, just si fós estat vidre voladó. Es señó dexá sa forqueta, mirá al Cèl y va dí:

—Plourá.

—¿Que 't fan mal ets uys de poll?

—Aquest sòl es plové.

Na Pixèdis, que no poria doná una galtada á n'es sòl, la pegá quantra sa criada, bergantella de gonells curts, que duya de bolina dins un plat de coló de café una graxonera.

—Tú 'm romprás sa *vaquilla*: camines just una polla d'indi á ses Euramades es dia de Sant Tomás.

S'atlòta baratava es plats orada. A Na Lluïseta li lluhiren ets uys; á Na Dorotea li pujàren es colós á sa cara; Na Pixèdis estava esgrogahida y En Rafèl tenia unes uyeres de fum d'estampa.

Digan lo que vulgan es cunyé de Fransa, ets escaldums es un des plats catalanistes que trempan milló sa llengo matèrna, per dí, com es nòstro 'n gran Rey En Jaume: «*Ben dinat.*» Déu fassa qu'es nòstros amichs des carré d'ets Oms, després d'un glop de moscatell, es dia de sa processó de sa Parròquia, pugan dirse de bòn còr: «*Molts anys:*» però heu dupt molt, perque tenian es nirvis destremrats, com es temps, que s'embuyava y aclaria de tant en tant. Rès hey hà que ténga tanta d'influència demunt es sistema nirviós com es temps, y per axò Na Lluïseta tenia un núu á sa gargamella que no li dexava passá rès, y Na Dorotea roegava sense enviarsho, des qu'es sòl s'era tornat aclucá més fosch que ses altres vegades.

—Jò crech que fa cama d'araña, (va dí En Rafèl.)

—¿Que dús posada sa tròna, que t'en tems abans que plòga?

—¡Mos ha costat trenta duros es vestit de fay de sa nina! (va dí Na Pixèdis.)

—Ydò bònno, jò ni faré un altre si se baña es séu, gracies á Déu ténch possibles, y es fiòla méua.

—Maldament; no han de tudá ses còses.

—No sé com no vèys que no dexau diná sa nina; ja li espiretjan ets uys. No plòres, Lluïseta, ja hey anirem á sa processó.

—*Si el tiempo lo permite.*

—Na Lluïseta es una bònna atlòta que no vòl més que lo que li diu sa mamay.

—*Obras son amores.....*

Quant á sa casa des carré d'ets Oms comensavan á mesclá forasté era mala señal.

—¡Es neboda méua pròpia, maldament sa mare sia cuñada!

—Ydò mira, si som cuñada, es perque tú no ets germana; ja 'u sabs.

—Però ets bònna per posarté dins sa hutxaca ses méues rendes; per axò ets germana bònna.

—Dexau aná axò, (deya En Rafèl.)

—Jò no he de mesté rès téu.

Totes dues havian pégat sempenta á n'es plat, y sa salsa havia botit demunt ses estovayes. Com era de juavert hey va fé una taca verde qu'estava de lo més lleix y axò va essé causa d'exasperá del tot es nirvis de ses dònes y de fé pujá sa sanch á n'es nás de s'homo.

—Vat'aquí lo que n'heu trèt de ses vòstres bregues, (va dí En Rafèl.)

—Axò es sa téua germana que no té mòdos ni n'ha tenguts may. Ella es sa qu'ha empès es plat.

—¿Jò? Bòna esquena ténch, (va dí Na Dorotea;) tú, que sempre has estada una grossera. Jò ja estich avesada à que tú me dons sa culpa de tot lo dolent.

—Mira. Na Lluïseta heu ha vist tant com jò, y podrá dí qui té rahó.

—Ydò sí: qu'heu diga Na Lluïseta.

—*Silencio*, (va dí En Rafèl amb una veu fonda.) Tocau, dexau aná ses rehons abans de que jò m'enfat de veres.

—Y èll tú hé heu pòts havè vist qui era, (digué Na Pixèdis á s'homo.)

—Ni jò ni Na Lluïsa heu hem reparat. ¿Eh, Lluïseta?

—Axí heu has de dí, per aná à favó de sa téua germana. Desde que va tan à l'ayre no fa petjada bònna. No més pensa en lo que li convé, y que fassa uy tot, y encara la defenses.

—Jò no defèns ningú, (contestá En Rafèl.)

Elles seguiran escobletjant y cridant, y Na Lluïseta que vèya que la còsa s'embolicava per podè estrená es vestit nou, à lo milló no pogué pús, ets uys li espiretjaren y se posá à plorá.

En Rafèl, rabiós quant sentí es llaamentos de sa fiya s'axecá de sa taula amb una rebellada, sense repará que tenia es torcaboques aficat dins es guardapits y devall es plat que menjava, y amb s'estirada que pegá tirá es plat en tèrra y lo pitjó de tot que va vessá es salé y escampá sa sal, qu'es una mala seña.

Na Lluïseta qu'heu vé, llavò si que doná tota sa manxa à l'òrga y comensá à fé música amb tots es registres que tenia, mentres que sa tia li deya:

—Vamos, Lluïseta: no plòres que llavò tendrás uyeres en aná à veure sa processó y no serás gèns guapa.

—¿Processó? (va dí En Rafèl.) Lò qu'es per enguañ ja l'heu ventada. Quant no plogués y tot y fés un sòl que xapás ses pedres encara jò no comportaria qu'hey anás en càstich de sa séua malcriadesa.

—Però, papay. ¿Y que'n som jò de sa mòrt d'En Berga? Si sa tia y sa mamay se barayan, ¿jò qu'heu ténch de pagá per elles? ténch es cò tan tèrra que no puch detenirmè de plorá.

—*Todo se acabó.* Ja está dit. No heu vuy.

Amb axò Na Dorotea comensá à fé gèstos y à dí ¡Ay! y à posarsè ses mans à n'es cò, s'arrambá à un sofá y quant va veure que no's podia fé mal, se dexá caura tan llarga còm era amb un brás penjant, y pégant cossetes amb ses cames.

Na Lluïseta corregué cap à sa tia cridant: ¡Ay que se morí! y En Rafèl s'en aná à cercá esperits y un padasset de fil untat de vinagre, mentres Na Pixèdis li desengafatava es vestit y li desfèya es corsé à grapades.

Quant En Rafèl li fregava es polsos amb so padasset y li arrambava sa botelleta d'ets esperits devés es nàs y vé que no tornava en sí, comensá à fé sa llagrimeta y à cridá:

—Germaneta méua, jò t'he mòrt, jò som un Neró.

Y sa dòna à cau d'oreya li fèya es campussòl, dientli:

—Si ets tú que la malcries. Jò sempre t'ho dich y no t'agües. No veus qu'axò son fatalleries séues. Un bòn verdanch hauria ella mesté devés s'esquena per cordial.

—Vamos, Dorotea, tranquiliset: (deya En Rafèl.) Ja hey anireu à sa processó si fa bòn sòl. ¿Que no t'espasa s'histérich?

—¡Ay! (digué Na Dorotea, obrint un uy y torsent sa boca.)

Na Lluïseta cobrá esperances y repetí:

—Tieta. Mumpare diu qu'hey anirem à veure sa processó. Vamos: torn en sí.

Llavò Na Dorotea fént un esfòrs allar-

gá una ma à n'En Rafèl y amb un esclatò la s'arrambá à sa boca y la besá.

Si Na Pixèdis hagués estada un altra llavò li hauria pégat s'histérich à ella quant heu va veure, però ja hey estava féta y hey havia posat call; y s'en aná diguent:

—Tots ets homos son uns. Axò ja m'ho veyá vení. Ses cuñades son cuñades. ¿Y que ténch de fé? La ténch d'agontá, perque ben pensat ella pòt dispondre de lo séu.

(Continuará.)

NEMO Y PEP D' AUBEÑA.

ES REMEY DE SANTA EUGENIA.

1740.

II.

Un any y mitx sòls havia
Que s'era casat Don Pere,
Quant va tení s'ocurrència
D'anarsen un decapvespre
A veure es Sant des séu nòm
Sense llecència des méjje.
Vòl dí, qu'estirá es potons,
Va fé ets elèms, ¿no m'enténen?
Ydò s'en aná à fé vaumes,
Per més qu'à s'època aquella
En que Don Pere morí,
Es mòrts encara no'u féssen,
Sinó que los estojavan,
Després d'un ofici en réglá,
Dins es vasos des Convents,
Perque uns altres temps venguéssen
Y es Convents se convertissen
En Casinos y altres herbes,
Y demunt vasos y tombes
S'hi donássen balls y féstes.

Bòno, Don Pere fé uy
En totes ses séues réntes
Dexant una viuda jove,
Guapa, y d'aquelles d'aquelles.
Fé hereu s'infant que li dá
Sa séua dòna primera,
Y señalá uns aliments
A sa viuda, de trescentes
Lliures cada any, posantli
Sa condició ben espréssa
De que no's tornás casá
Maldament tengués casera.
¿Heu vist may, atlòtes joves,
Beneytura còm aquesta?
S'hòmo que'n morí, à sa viuda
Semblant privació li dexá,
¿Qué trobau que se propòsa?
¿Quina intenció manifesta?
Lo que l'hey dicta, ¿es amor
O un egoisme solemne?
¿Es jalousía, ò es sobèrbia?
Digaumhó vòltros matexes.
Jò crech que lo qu'axí lògra
Es que ténga el mon amb ella
En llòch d'una viuda casta
Una capritxosa alegre;
Perque amb ilusions de jove
Que dins es còr s'alimentan
Y amb sa llibertat de viuda
Que'n perill la pòsa sempre,
Si dins es séu pit s'amor

Arriba à fé de ses séues,
Vedat còm té es matrimòni
Dèu sèp à lo que s'entrega.

De més à més, Dòna Bàrbara
No va passá molta péna
Per olvidá sa desgracia
D'havè perdut sa costèlla:
Estava vigent encara,
Per més que ja dugués fétxa,
Es bando que à n'es Febré
De l'any sètcents sètze féran
Privant per órde del Rey
Don Felip quint, que duguéssan
Ses viudes més de sis méso
Dòl des marits, y ja enténen
Vostés.... ò vòces mercès
(Que no's pican es qui'm séntan)
Que quant es cos, de Real órde,
Ses nègres ròbes se lleva,
Es còr seria un faciós
Si no se llevás ses séues.
Llavò vé que ses atlòtes
No sòlen essè molt lléstes
(Y no'm reñan si sa mussa
Axí còm sòna els ho resa,
Salvant escepcions honroses
Que sempre té tota retgla.)
Amb axò de trèure contes,
Y lletgí llibres, y enténdre
Tots aquests embuys qu'enseñan
Es mèstres; y ténen elles
Molta de rahó quant diuen
Que no han de prendre carrera,
Y que ténen altres feynes
Més interessants qu'aquestes.
Aná à missa, férsè es moño,
Está un pòch à sa finestra,
Diná, aná à ses Coranta-hòres,
Arribá fins à sa Riera,
Hòrabaxa à sa novena,
Y fé un pòch de calsa es vèspre....
¿Còm han de podè à s'estudi
Dedicá un instant *sisquiera*?
Llavò, à sa que surt sabuda
(*Rara avis*, perdon del tèrme,)
Li diuen missèra, sàbia,
Y doctora, y batxillera.
A una fadrina li basta
Sèbre dí:—«Bòn dia tenga.
Bernat, enganxa. Mumare,
L'onclo Gòri s'en vá à Petra.
Tonina, dam ses horquilles.
Pèpa, arrambem sa ribella.
Francina, gratem s'esquena.
Ròsa, ventem per derrera.»
No rès: Dòna Barbareta
Hagué de fé à tota pressa
Des procuradó de s'hòmo,
Es séu Ministre d'haziènda,
Perqu'ella no s'entenia
De contá dobles en péssa,
Ni de tèrses, ni recibos,
Ni de taves, ni trimestres;
Y quant el señò Ministre
Conegué que preçis era
Aténdre en es ministèri
Amb diligència perfécta,
Sovinetjá ses visites
Fins que diaries se féran;
Y el punt notàren es criats
Que s'allargavan, en tèrmes
Que si ántes un quart duravan,
Eran ja d'hòres entéres.
Dòna Bàrbara entretant
Se vá tème, ¡mirau féta!
¿May s'en havia temut
Ventlo tant per dins ca-séua!
De qu'èll era un jove guapo,
Fí, bòn atlòt y de prendes,

Que tenia molt bon gèni
Y lletgia sense uyeres.
També es temé de qu' es dia
Qu' éll posáva mala gèsta,
O se torbava, ò frissava,
O duya qualque quimera,
Se posava tota trista,
Mal sufrida, y macilenta,
Y es còr li dava batechs
Y casi tenia fébra;
Méntres que quant el se véya
Puntual, y content, y alegre,
Y no li venia à una hòra,
De fé coverbos y féstes,
Quant d' ella se despedia
Se quedava tan xalèsta.
—¿Que serà axò? (marmulava
Sa servitut indiscreta:)
—¿Que mos ne farà qualcuna
Sa senhora amb aquest llèbra?
Y es procuradó entretant
Procurava fé més brétxa
En aquell còr, que ja estava
Més blan qu' un pa de mantéga.
¿Que 'm direu? Ell pòch à pòch
Ses còses més còs prengueran:
Sa viuda es va posá gròga;
Ningú la véya, y apènes
Anava per altres bandes
Que des cuarto à sa capèlla.
Sòls hey entrava es confés
Y En García, qu' aquest era
Es nòm des procuradó,
Causa d' aquelles completes;
Y es criats que tot heu ensúmen,
Un dematí se teméran
De qu' el tal Senó García
Méntres conversava amb ella,
En llòch de *vóce-mercè*
Li dava un *tú* còm un tèmple.

Apresuremmos à dí
Que 'l Pare Mèstre Manera,
Es confés de sa senhora,
Hòmo de virtuts exèmples,
Fèya tres ò quatre mesos
Que los casá amb gran resèrva;
Y des secret era causa
Es temor de qu' heu sabèssen
Es curadors de s' hereu
Y li aturássen sa déxa
D' aquelles trecentes lliures
Que li fé es difunt Don Pere.
Tení ocult un matrimoni
Es còsa fàcilment fèta;
Però si hey comènsa havé
Histèrichs y mals de ventre,
Y metges y potecaris
Y potingos y receptes,
Llavò ja no hey ha qui puga
Aturá qu' uns heu comenten,
Y altres marmulen, y xarren,
Y cada ú hey diga sa séua.
Y no dich rès si à la casa
Hey ha qualque criada véya
Que 's pensa essé més senhora
Que sa senhora matèxa,
Y que sòls vetla ocasions
(Y si no 'n té les s' inventa)
Per fé un platet à tothom
De tot quant tròba y observa.
Còm es ara, Dòna Bárbara
Tenia una tal Andréua
Que ja estava à cá sos pares
Quant sa séua avia vá néxa.
Perque per ferlí de teta
Va vení de Son Servéra,
Bruxa de noranta y pico,
Més qu' un dimòni de llétja,
Aficadissa, curiosa,

Y que xarrava per tretze;
Y encara no vé bellumes
Y frèsses sobre si ténen
Sa senhora y En García
Còsa contumás, rebenta,
Y, sansal portat, amb moltes
Exclamacions y protestes,
A n' es pares de Na Bárbara
Pédres menudes n' entera.
Una bomba dins La Sèu
Es dia del Còrpus, méntres
Sa processó vòl sortí,
Y es truy s' apiña y s' apréta,
Y l' òrga amòlla à ses trompes,
Y n' Elòy vénta que vénta,
No mouría tal bordell
Còm es bordell que mogueran
Pares, germans, y familia
De sa viuda trapaséra
Quant, espantats, varen sèbre
Noticia tan estupènda.
—Que la pòsan à un Convent,
(Deya un.)—¿Que no la 'm presenten!
(Deya s' altra.)—Durla à fóra.
—Que la tancan presonéra
A dins sa Torre de l' Angel.
—Que la dugan.—Que l' enjégen.
—Rès d' axò, (va dí un germà
Qu' estava fét una fiera,)
Rès d' axò li farà rès
Ni sa deshonra mos lleva:
Es remey de Santa Eugèni
Es lo que necessita ella.
—¿Oh, fuy méu! (va dí sa mare
Prèsa d' idèes funestes.)
Jò no t' enténch, ¿què vòls dí
Amb una veu tan horrenda?
—Dich, que per desmamá es ruch
Rès còm matá sa somera.

(Acabarà.)

ALIIQUID.

XEREMIADES.

Hem observat que quant se constituïesca s' Ajuntament de Palma amb sos Concejals véys y nòus hey haurá entr' élls nada ménos que sèt mérges.

Meèm si entre tots sabrán curá sa *sindineritis* crònica que pateix es Municipi.

* *

Ets escalons de s' escaleta que féran defóra de sa pòrta de Santa Catalina se son menjats y perilla qualsevòl de pegarhi una ensopagada de ses hònes. Convendria férla bé d' una vegada si es que n' haja de passá la gent per allá; ó sinó llevarla del tot.

Y à propòsit de Santa Catalina, d' ensá que ses òbres d' aquell Arraval están baix de sa vigilancia de s' Ajuntament, van axí còm Déu vòl; ó milló dirém axí còm es Catalineros vòlen; y guarda qu' ells en saben la prima de fé òbres fraudulentas y d' amagat.

Axí còm va la còsa per aquell barri may veurém compòts es carrés de s' Ensanche nòu, perque cabalment ses cases qu' heu estorban son ses que més com-

postures han rebudes y ses que més fortes están avuy en dia.

Vos gòs messions qu' aquesta setmana dins es carré Majó, à s' estreta branca qu' hey ha entre es números 8 y es 10, hey han ubèrt un finestronet sense permís y que ni es municipal ni es Retgidó d' allá heu han reparat; y cuydado qu' hey está lletx per un que 'n passa y heu veu fé.

* *

Dins un cafè de Ciutat.

Un militar qu' ha d' essé à ca 's séu Gefe à les deù en punt, mira es rellòtge y veu que son les nòu y tres quarts.

—Encara ténch témps de prendre un cafè; (pensá en sí mateix y entrá dins un cafè.) ¡Mosso!

—¿Que se li ofereix?

—Un cafè.

—Voy.

Passan cinch minuts y l' homo per no pèdre temps apareya una pesseta per pagá totduna y no fé falta.

S' en passan altres cinch, es mosso no compareix y sént tocá les deù.

Veun un altre mosso y li diu que si no l' han de serví prést s' en anirá perque té préssa.

—Ja vá, (contestá s' altra de per allá endins.)

Passan altres cinch minuts y vé es mosso amb sa cafetera. Li dona sa pesseta y amb un santiamen té sa tassa de cafè dins el còs.

S' en passan altres cinch y es camvi de sa pesseta no arriba à vení.

A la fí compareix de nòu es mosso, aclarexan contes y surt aquell enganat còm un couet desparat cap à ca 's Gefe.

P' es camí sént tocá les deù y un quart.

Arriba y té qu' agontá una reñada per no havé estat puntual.

¿Qui 'n té sa culpa?...

Creym que ses tortugues de sa font des Born.

EPIGRAMAS.

ESPIRITISME.

—Y de sa trasmigració

¿Qu' opina, Don Tòni Espase?

—Axò no ' admét discussió.

—¿Y amb que funda esta opinió?

—Amb que jò som estat ase.

—Vuy no té ets sentits cabals.

—¿Que no els hi ténch? ojalá.

Jò ne ténch pròves mortals.

L' hi vatx dexá tres mil reals

Y vostè no 'm pagarà.

QUIDAM SPÍRITUS.

—
En Tòni es cégo tocava
En mitx d' una reunió,
No anantí de lo milló
Sovint, sovint, capetjava.

—Vostè va desbaratat,
(Dona Pepa li digué.)
—Señora, sense papé
No puch tocá acompanyat.

—¿Troba qu'he fét bon partit?
(Un noviy deya à n'es metge.)
—Si; volies dòna lletge
Y à la fi heu has conseguit.

SEN PERINS.

Un dia un pagès aná
A n'es Teatro à senti
Un concèrt, y un li va dí:
—¿Sou filarmònich, germá?
—No, que som de Marratxí

Amb llecèncià de la guèrra
Ha vengut un tal Maciá,
Y per la dreta y l'esquèrra
Amichs li donan sa má.
Per dí réym ja sab dí: uba,
Y Don Tòni li demana:
—Maciá, ¿que véns de Cuba?
—No, señó, vénc de lavana.

Després de sa confessió
Exclamá desconsolada
N'Isabèl:—Señó Rectó,
Penitència no m'ha dada?
—Fòra pús gramoleljá:
Axò si qu'es de betzòls.
¿No dius que t'has de casá?
¿Que més penitència vòls?

JORDI DES RECÓ.

—¿Viu aquí Don Pere'n Tòni
Que poch dies ha qu'es mòrt?
(Deya el Doctó Bibilòni
A Don Nicasio Riutort.)
Y aquest un poch alterat
Li respongué en gran misteri:
—Fa poch dies s'ha mudat
A devés es cementèri.

CÁ LLEBRÉ.

COVERBOS.

Hem sentit contá d'un sollarich for-
sarrut que li posavan un cortí plè de
ví, allargat en terra, y un òu à n'es
costat. Ydò, éll agafava es cortí p'es
fons (ja sabeu que s'agafay que té es
molt curt, no més hey poria posá dos
dits de cada ma,) y amb sos brassos
allargats y sense ferli pèrdre à n'es
cortí sa posició horisontal, l'alsava tres
vegades seguides, pégant cada pich un
còp demunt s'òu sense romprel.

No li faltàren companeros à n'aquest
sollarich que també alsavan es cortí;
però de s'òu sempre'n fèyan una truyta.

*
**

Un altre també n'hem conegut; fèya
de mariné, li deyan s'Oreyòta, y morí
s'altra dia à Santa Catalina; aquest si

que fèya llarch. Alsava un cortí de ví en
cada ma y un amb sa boca. Bevia, per
pa y per sal, amb una pipa plèna de ví,
posantlasè demunt es jonoy; y altres
còses per aquest estil.

Un dia va entrá dins una taverna de
devant s'Hort del Rey, ahont hey havia
una vintena d'inglèsos que ja no porian
afinà es portal. Sa madòna de la casa,
tota apurada, perque no tenia mèdi de
ferlos sortí, li demaná per favó que vé.
si los treuria defòra. Còm no 'l s'ascòl-
tàren, n'agafá un còm qu'agafá un tió
y ja l'ha tirat defòra y d'aquest mòdo
los tragué à tots un darrera s'altra,
còm qui desembarcá lleña, fènt una
garbèra d'homos que fèya riure à n'es
qu'heu miravan, y plorá à n'ets inglè-
sos. Aquesta balandrina arribá à noticia
des Gefe des barco que volgué conèxa
aquest sollarich, y després de donarlí
beure y un puro li regalá quatre duros.

*
**

Ascoltau aquest altra des mateix. Se
trobá à l'Havana ahont hey havia un
señó que braveljava d'un esclau de
tanta fòrsa, que per dú pès ningú volia
peres amb éll. Es capitá des barco amb
qu'anava es sollarich, digué à n'aquell
señó, que tenia un mariné à bordo que
li guañava, y ja han posat messions
gròsses. A n'es nègre li carregàren una
caxa de sucre molt fexuga y quant ja
no hey hagué més homo per durle, la
tirá en terra.

—Bòno, (va di es sollarich à n'es
nègre,) assèntí demunt sa caxa.

Caxa y nègre ja s'ho ha carregat y
es partit correns. Quant ja hayia cami-
nat tres ó quatre vegades més qu'es
séu companero, tirá es viatge; però amb
tant mala sòrt que sa caxa caygué de-
munt es nègre y l'esclafá.

Barbaridats per aquest estil en va fé
moltes.

*
**

Un sollarich arribá à una possessió
ahont hey havia una dotzena de cassadós
que s'ampassolavan una porcella rosti-
da. Va saludá sa rotlada, s'assegué un
poch enfòra y vehent que no 'l convidá-
van se posá dret y s'acostá un poch à
sa taula. Un d'es que menjavan, fènt
bèfa d'èll, li fé aquesta pregunta:

—Germá, ¿qu'hey ha de nòu per
Sólle?

—Una trutja k'ha fét tretze purcel-
llins y no més te dutze mamelles, (con-
testá éll.)

—¿Y còm heu farà per mamá es qui
arribará més tart? (preguntá un altre.)

—¿Ke farà? Lo ke fas jò ara.

—¿Y que feys? (digué un altre.)

—Mir.....

—Ydò, seys, (diguèran tots, y el con-
vidàren.)

Mirau de quin ardit seva valè per
menjá porcella.

*
**

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Amar al pròxim es llèy de Déu.
SEMBLANSES.—1. En que son etèrns.

2. En que tóca pèteneres. (¿Déu
essè perqu'es llogat?)

3. En qu'ès mal d'entèndre quant
parla.

4. En que per fé feyna ha mesté
fòch.

QUADRAT.....—Esopo-Sipré-Optés-Prest-Oeste.

PROBLEMA....—1, 3, 9 y 27 lliures.

ENDEVINAYA.—Un llibre.

HAN ENDEVINAT ES PROBLEMA.

Un Estodiant que ja ha goñades dues cara-
basses y no'n pòl pús.

Vint y dos Estudiants que ténen pò de go-
narné una enguañy.

Sèt més que ja no son Estodiants, A. C. I. T.
y Un de Barcelona.

Es primé que l'ha endevinat es En Benet Po-
quet y Claret.

GEROGLIFICH.

D

E

SIMON

J. SEUGITRA.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es fasòls à ses llèbres?
2. ¿Y el Dimòni à un clavèll?
3. ¿Y un comediant à un hipòcrita?
4. ¿Y es Born à un entèrro?

N.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pòchs amb lletres que llegides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
lo que fan en es Teatro-Circo; sa 2.ª, lo que fa
es sereno; sa 3.ª, lo que fas jò quant vatx ale-
gre; sa 4.ª, una paraula castellana; sa 5.ª, un
animal, y sa 6.ª, una lletra.

J. S.

CAVILACIÓ.

CAVILA

Col·locá aquestes lletres de mòdo que digan
es nòm d'un pòble de Mallorca.

S.

FUGA DE CONSONANTS.

.A.A.U .A.EUA .EY .A .O .UE .O.
NOMAR.

ENDEVINAYA.

M' estiran, me bañan
Me ferman p'es còs
Me pòsan dins forques
Per lo méu conhòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som otus.)

7 MATX DE 1881.

Estampa den Pere J. Gelabert.